

(המשך מעמוד 41)

להיכנס עימו פנימה. הוא נטל כירד סכין לצורך הגנה עצמית ונכנס לסופרמרקט. שם נמצאו הגופות. כעבור זמן קצר הגיע למקום גם חי מורד, קצין הביטחון הראשי. בעיקבות הרצח נלקחו טביעות אצבעות מ־52 עובדי הסופרמרקט, וביניהם ארבעה עובדים ערביים. רק הארבעה האלה עוכבו לצורך תישאול, ושוחררו כעבור זמן, משלא נמצאו קשורים לפשע.

אין ספק שזהו רצח נתעב. אולם לפי שעה, מרבית הסימנים מצביעים עלייך שהיה זה בתחילתו מעשה שוד רגיל, שהתפתח משום־מה לרצח, ללא כל קשר לנושא הלאומי.

ציור

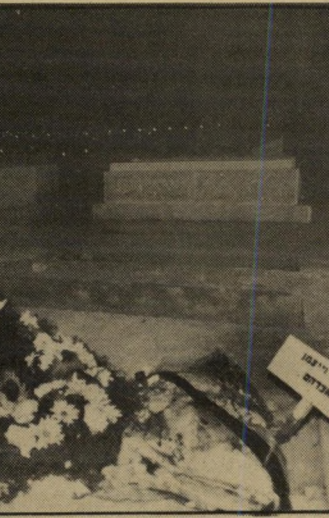
ומתנדב

רפי וייצמן, מנהל הסופרמרקט, היה נשוי למלי, העובדת בשכ"ס. לבניהווג שלושה ילדים.



קצין הביטחון מורד המחזה היה מזועזע

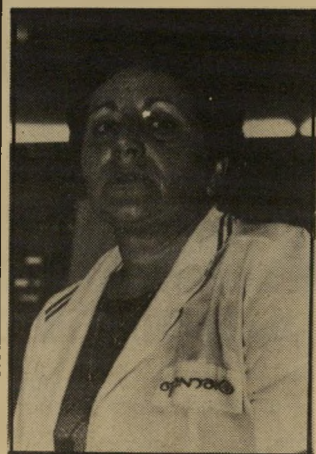
את הסופרמרקט המרכזי ניהל זה שמונה חודשים. הוא נחשב כמנהל מבטיח, בעל סיכוי להגיע לתפקיד בכיר ברשת הקואופ בירושלים. ברשת זו עבד שבע שנים. לפני כן עסק בהרכת נוער במתנ"ס בן בירושלים.



קברו של וייצמן שהומשלה שטרופ את הערביים

עם תחילת עבודתו ברשת הקואופ עבר תקופת הכשרה בת שלושה חודשים. אחרייך מונה כמנהל הסופרמרקט בשכונת רסקו, ועבר שם כשנה ורבע. מפאת כישוריו, הוא מונה כמנהל סניף בשכונת תלפיות-מזרח. מספרת שרה שיטרית, מעובדי המקום: "רפי היה אצלי כבן־משפחה. הילדים שלי ראו בו אב גדול. בכל השמחות המישפחתיות שלי הוא היה נוכח. העובדים ראו בו חבר, לא רק

מנהל. רפי הצליח לגבש כאן צוות עובדים מסור. הוא היה אתר מאיתנו". את חדרהאכול של העובדים מעטרים ציורים מעשה־ידיו. רפי נקרא "אמן" בלשון העובדים. לפני ארבע שנים יצא במישלחת מנהלים לחו"ל, מטעם ההנהלה. את מספרת: "לנהל את הסופרמרקט המרכזי זה בהחלט תפקיד יוקרתי. רפי היה מוכשר מאוד, שופע רעיונות. לכן הוא גם קודם בתפקיד כלייך מהר. היו לנו לגביו תוכניות מרחיק־לכת". זכריה מיימוני, קצין הביטחון, נולד



קפאית שיטרית כמו אח נדול

בתימן. בגיל שנה הובא ארצה. למיימוני שלושה ילדים. בנו הבכור הוא סגן־אלוף במילואים, וכיום מנהל מתנ"ס בגריבנה. רחל אשתו (58) היא ילידת־הארץ. בשמך 42 שנה היו נשואים.

עד לפני ארבע שנים עבד מיימוני בעיריית־ירושלים, במחלקת־החינוך. תחילה עבד כשרת בבית־ספר, ואחר־כך היה למפקח על השרתים. לפני ארבע שנים יצא לגימלאות. מיד פנה לקואופ והיה לקצין־ביטחון בסופרמרקט המרכזי. ערב הרצח החליף קצין־ביטחון אחר, שהיה צריך להיות במישורת.

מיימוני היה מתנדב בדרגת מפקח ביחידת־המתנדבים של המיטרה. לפני שנה עבר ליחידת־התנועה של המשמר האזרחי. חברי־לעבודה מספרים שתמיד נהג להופיע בלבוש מסודר, תמיד ענוב עניבה. גם לאחר הרצח נמצא כך.

שבוע אחרי הרצח, ואין עדיין קר חקירה ברור. הצהרת המיטרה שהיה ראלית הרשמית, שהומצאה לקונגרס, הורכבה מן הגירסות של ניר מחד, ונימרודי־שווימריקמיחי מאידך, במאבק שבין השלישיה לבין ניר תומך הרו"ח בגירסות ניר.

התגובה: בעוד שנימרודי שצף וקצף בכל פורום אפשרי על ניר ועל חלקו בפרשה, אמר שווימר בשיויון נפש: "מי זה ניר? מיהו בכלל? מה איכפת לי ממנו?" ואשתו החרתה אחריו: "מי זה עמירם? בארצות־הברית מבדילים בין 1985 לבין 1986 בפרשה — בין התקופה של השלישיה (עד סוף 1985) לבין התקופה של ניר (מיוני 1986 והלאה). לא עושים מהכל סלט אחד גדול!"

בשבועיים הקרובים עומד מוכיח הממשלה, אליקים רובינשטיין, לפרסם הודעה, בשם ממשלת־ישראל, המביעה שביעות־רצון מהשתקפות החלק הישראלי ברו"ח האמריקאי, המסכם את פרשת הנשק האיראני.

סוף פסק: התובע האמריקאי המיר חד, לורנס וולש כוחן עדיין נתונים ומיספריי־חשבונות שהועברו לרשותו ויחליט, בשבועות הקרובים, אם לתבוע לרין פלילי גיבורים בפרשה. בינתיים מנסים כמה מהגיבורים הישראליים לקבל רשות מממשלת ישראל לנסוע לארצות־הברית. כי מיכתב שקיבלו מאליקים רובינשטיין, לפני כשבועיים, הם התבשרו שטרם עבר רועי־הגזירה, טרם נסתיימה ה־פרשה.

אני לא יכולה

(המשך מעמוד 8)

היח. הרי את יודעת איך הישראלים פועלים — קודם מנסים לסדר... נימרודי־קמיחי־שווימר מייחסים את החלפת הטילים לפקיד בכיר במשרד הביטחון בשם חיים כרמון.

הראשון התשלום לקונטראם

המדובר במיליון דולר שקיבלו נימרודי ושווימר, בתחילת המיבצע, מידי ערנא תאשוקגי, כדי לשכור חמישה מטוסים להובלת טילי־ההוק לאיראן. עד שהאיראנים גילו את התרמית של 18 הטילים הראשונים שנשלחו, נוצלו רק 200 אלף דולר. כלומר: 800 אלף דולר מתוך המיליון, שהועברו על־ידי שווימר ונימרודי לידי הגנרל־ברמוס ריצ'רד סיקורד, נותרו בידי האחרון. ולא נדרשו בחזרה. היו שניסו לראות בכך כבחנינת "שלח לחמך..."

ההרובה: מאחר והשלישיה נימרודי־שווימריקמיחי הפסיקה לפעול בפרשה, והטיפול מטעם ישראל עבר לידי עמירם ניר, הם משכו ידיהם מהפרשה, ולא ידוע להם מה נעשה בכסף.

הכסף היה של האמריקאים, לא שלנו! טוענים השלושה. "אני עוד זוכרת", מוסיפה רינה שווימר, "איך אוליבר גורט' טילפן לאל הורה לו לשלוח את הכסף בחורה לג'ון פוינדקסט. פיתאום הוא (גורט') איבד לחלוטין את הזיכרון. בעדות שלו לפני הקונגרס הוא לא זכר את שיתח' הטלפון, לא ידע פיתאום ששווימר הוא אורח אמריקאי."

את יודעת מה? היו ימים שהשתגעתי ששווימר יקבל צירבאה, ויעיד על הפרשה! פחות היתה האמת יוצאת לאור!"

מכירות נשק לאיראן בי 1981-1982: רו"ח סודי של מישרד החוץ האמריקאי, המוכר ברו"ח, קבע שישראלים מכרו נשק לאיראן של חומייני גם בשנים 1981-1982.

התגובה: נימרודי ושווימר לא השתתפו במכירות־נשק לאיראן בש"נים הללו.

רווחיים: על פי הרו"ח ניתן להבין שנימרודי ושווימר הרוויחו ממכירת הנשק לאיראן, שהם מכרו את הטילים שקנו מידי מישרד־הביטחון במחיר גבוה בהרבה ממחיר העלות.

תגובה: נימרודי ושווימר נאלצו לשאת בהוצאות הכבדות שהיו כרוכות בעסקה: שכירת מטוסים, תידלוקם, כוח־אדם. כל זה נלקח, לדבריהם, בחישובים ובתמחירים שערכו.

רינה שווימר: "הרווחנו כסף? יופי, הלוואי..."

עמירם ניר: הגירסה הישראליה הרשמית, שהומצאה לקונגרס, הורכבה מן הגירסות של ניר מחד, ונימרודי־שווימריקמיחי מאידך, במאבק שבין השלישיה לבין ניר תומך הרו"ח בגירסות ניר.

התגובה: בעוד שנימרודי שצף וקצף בכל פורום אפשרי על ניר ועל חלקו בפרשה, אמר שווימר בשיויון נפש: "מי זה ניר? מיהו בכלל? מה איכפת לי ממנו?" ואשתו החרתה אחריו: "מי זה עמירם? בארצות־הברית מבדילים בין 1985 לבין 1986 בפרשה — בין התקופה של השלישיה (עד סוף 1985) לבין התקופה של ניר (מיוני 1986 והלאה). לא עושים מהכל סלט אחד גדול!"

בשבועיים הקרובים עומד מוכיח הממשלה, אליקים רובינשטיין, לפרסם הודעה, בשם ממשלת־ישראל, המביעה שביעות־רצון מהשתקפות החלק הישראלי ברו"ח האמריקאי, המסכם את פרשת הנשק האיראני.

סוף פסק: התובע האמריקאי המיר חד, לורנס וולש כוחן עדיין נתונים ומיספריי־חשבונות שהועברו לרשותו ויחליט, בשבועות הקרובים, אם לתבוע לרין פלילי גיבורים בפרשה. בינתיים מנסים כמה מהגיבורים הישראליים לקבל רשות מממשלת ישראל לנסוע לארצות־הברית. כי מיכתב שקיבלו מאליקים רובינשטיין, לפני כשבועיים, הם התבשרו שטרם עבר רועי־הגזירה, טרם נסתיימה ה־פרשה.

הרפתקה של בלש

(המשך מעמוד 31)

השתיים. קיימת מין פאראנויה בקרב אנשי־הביטחון לגבי אנשי־מיטרה. אבל אנשי־הביטחון לא מבינים ש־אנשי־המיטרה המבבלים בפאב לא חושבים באותו־דג על עבודה, ולא יגשו אליהם לחפש סמים. הגיע הזמן שיבינו שאישי־מיטרה זה אדם שמח־פש, כמו כולם, גם ליהנות ולבלות, ולא מחפש כל הזמן את העבודה.

סם לעשירים

עד כאן דיברי בירון. עד כמה שידוע לו, כ־70 אחוז ממכלי־ההילה הקבועים של צפון תל־אביב צורכים בקביעות קוקאין. מדובר כאמנים, אנשי־בוהמה, אנשי־עסקים (הכוונה בעיקר לעיסקי־ההילה). זה סם "בטוח", שאינו ממכר.

ההרואין, שהוא זול בהרבה, ממכר פיסית, הרבה יותר מקוקאין. ההרואין הוא סם לעניים, אומר בירון, "הקוקאין — לעשירים".

מנת הרואין עולה בין 50 ל־80 שקל; מנת קוקאין — 100 דולר. האם הם רצו לתפוס יותר שמות מפורסמים, מאשר סתם אלמונים?

רוד: "אין עניין של יותר מפורסם, או פחות. יש עניין של תפיסת כמות גדולה יותר של סם, או סוחר גדול יותר. המפורסם לא חייב להיות ידוע בציבור הרחב. לפעמים הוא ידוע, וגדול מאוד, בעולם־הפשע. זה כמו אצל עיתונאים, שמחפשים לכתוב על אנשים מפורסמים, כדי שהכתבה תהיה יותר מעניינת לציבור, "סקופית".

אם אני עוצר אדם מפורסם, ברור שזה מביא לי סיפוק גדול יותר, מכיוון שזה זוכה בהר. מדברים על זה, גם במיטרה, וגם מחוץ לה.

אפרופו שמות ידועים. באחד הלילות הגענו למועדון הרמוניה בדרום העיר, לחפש מישהו. על הבימה עמד שודר ארגוב. הוא מייד זיהה אותנו — בדרך־כלל מזהים אותנו, יש לנו אולי פרצוף מיוחד, אנתנו שונים מהאנשים אשר נמצאים במקום. הוא הושיט יד, הרים מיכנס, הוציא חבילה קטנה מתוך הגרב וזרק אותה הצידה. חשב שאנתנו לא רואים. אבל ראינו, תפסנו את החומר ושלחנו אותו לתא־המעצר.

זמר אחר, פחות מפורסם, נהג להופיע באותו מועדון. ידענו, על־סמך מידע מודיעיני, שכאשר הוא מגנן ושר, הוא מניח על הפסנתר את החומר ומריח תוך כדי הופעה. הוא נעצר פעמים אחדות. נדמה לי שכיום הוא כבר לא מופיע.

כתבים לענייני־מיטרה וצלמי־עיתונות נוהגים להאזין לרשת־הקשר המיטרתית, ולפעמים היו מגיעים למקום־האירוע לפנינו. פעמים רבות הם הפריעו לעבודה.

היתה לנו מסורת — להחזיר להם פעם בשנה. ככל אחד באפריל בימינו משהו.

באחת הפעמים בימינו רצח בשכונת־היתקווה. השכונתו נווארי אישי־מיטרה, מרחנו עליו קטשופ, קרענו את בגדיו, ושמנו ליד הגופה סכין מגואלת בקטשופ.

צלם־עיתונות ידוע הגיע למקום במהירות, הבחין בחגורת השוטרים ש לא נתנה לאיש להתקרב לאזור הרצח. אבל כתמיד, בחוצפה, הוא הסתנן עד לגופה. עשינו את עצמנו קל רואים אותו. כאשר התחיל לצלם, קם השוטר והתחיל לרבר. הצלם היה המום, צעק וזונת: עברתם עליי! רצתי במיוחד! מאז הוא לא מופיע עוד באירועים בא־חד באפריל, גם אם יש אירוע אמיתי."

בירון, המוטרד בעיקר מנושא הסם מים, חושב שכראי היה להרשות לעשן סמים קלים, כמו חשיש, באופן חוקי. אנשים, בעיקר בני־נוער, משמכים אל האסור, הוא אמר. אילו היה החשש מותר, יתכן וחלק מהצעירים לא היה מנסה סמים, אף לא חשיש.

הדברים החשובים לו ביותר: יושר ואמון בין אנשים. חלומה הגדול הוא לפתוח פאב גדול, שאליה תגיע כל הבוהמה של העיר. באיזהוה שלב הוא אולי עזר יחזור למיטרה.

חמרורים

מתחנת הכוח לעמדת הכוח

נתמנה ♦ לראשי־ממשלת־סין, לי פנג, 59, עד עתה סגן ראש־הממשלה ושר־החינוך. פנג התייתם בגיל 3, ואומץ לבן על־ידי אחד מחבריו של אביו, צ'ו אן ליי, מי שהיה, כעבור שנים, לראש ממשלתה הראשון של סין הקומוניסטית למשך 27 שנים (1976-1949).

ממשק הפועלות לכלא המצרי

הוענקה ♦ לרביסון מאיר (מקס) בינט, 33 שנים אחרי שביטח התאבד, בגיל 37, בחיתוך ורידיו, ככלא המצרי. בינט, קצין־מודיעין ישראלי, שהתחזה במצרים למהנדס גרמני המשווק גפיים מלאכותיות, נשרף אחרי שהותו נח־שפה על־ידי אחת מחברות רשת־החבלה החובבנית, של מה שנודע לימים כפרשת עסקי־הביש. בינט, בנו של קצין צבא, יליד הונדל בגרמניה



אישי־מודיעין בינט קצין בן קצין

ועלה לארץ בגיל 18. אחד מעיסוקיו הביטחוניים הראשונים היה כקצין הביטחון של משק־הפועלות בחדרה.

מסמיר המודות לבית השגרירות

נתמנתה ♦ לשגרירת גואטמלה בישראל, סטלה גרסיה גראנא־רס, 52, עד לאחרונה מנלהת מיפּע־ל־אופנה גדול בארצה (שישה מיליון תושבים על שטח של 100 אלף קילומטר מרובעים). גראנאדוס היא יהודייה ילירת פולין, שגדלה בארץ, שרתה בצה"ל וסיימה סמינר־מורות תל־אביבי, לפני שנישאה לחורחה גראנאדוס, דיפלומט גואטמלי ששרת בישראל. היא התאלמנה לפני שנים מיספר.

מן השירה אל האוניברסיטה

נפטר ♦ בירושלים, בגיל 89, פרופסור שמעון הלקין, משורר, סופר, מסאי ומתרגם שהעמיד משך 20 השנים בהן עמד בראש ההוג לספרות עברית באוניברסיטה העברית בירושלים, דור חוקרי ומבקרי ספרות ששמם הולך לפנייהם (ביניהם: דן מירון ורגשון שקד). הלקין, יליד רוסיה, שגדל בארצות־הברית, שימש בשנות ה־30 כמורה בבית־ספר תיכון תל־אביבי. הוא נודע בשירי־האהבה שלו (בימים שישוה, ולילות שבועה), כספריו (עד משבר) ובתרגומיו (בין השאר: עשב של המשורר האמריקאי וולט ויטמן ורבים מסיפרי־ההרפתקות של ג'ק הספן על נבי הסוס) לנורדון.